

Allt mitt bär jag med mig

Det hörs sorl i salen. Arbetarkommunens representanter från olika föreningar skall i kväll behandla och spika fast det kommunalpolitiska programmet.

Jag följer med strömmen in i salen och sätter mig. Arbetarkommunens möten har blivit gladare på sistone. Vi har fått höra olika kulturinslag mellan proklamationer, diskussionsinlägg, voteringar och röstandet. Folk lever ju inte enbart av bröd.

Man väljer ordföranden: ett kommunalråd, en politisk funktionär och en kvinnlig föreningsmedlem som sekreterare. Kommunalrådet är en medelålders man, men en röst som vid behov mjukt eller förmanande hamrar de dagsaktuella, rätta synpunkterna in i åhörarnas medvetande. Jag förstår, att sådan här man behövs i partiet, och speciellt i den kommunala demokratin. En slagfärdig röstsamlare, en tjänsteman som med hjälp av sin

trogna supportkrets kan rösta genom olika
voteringar, så att kommunens ekonomi inte blir
ruinerad.

I kväll ska vi diskutera även om
invandrarundervisningen. En partikamrat från min
egen förening, som sitter mittemot mig, visar åt mig
en kopia av skolstyrelsens beslut. Att
hemspråksundervisningen skulle, vid behov, kunna
ges utanför skolschemat eller under samlade
skoldagens fria aktivitetstimmar. Vi diskuterar om
förslaget och blir överens, att detta förslag inte vore
bra för oss invandrare. Inget barn vill stanna kvar
efter skoltimmar för att delta i
hemspråksundervisningen. Det vore ej heller bra att
skilja dem från sina kamrater, som under tiden har
kul med spel, keramik, målning, musik och andra
skapande aktiviteter. Skolstyrelsens ordförande, en
äldre kvinna, har uttalat sig om bakgrunden till
förslaget enligt kopian ur en lokalpressartikel. I vissa
stadsdelar finns det klasser, där 20 procent, ja tom
hälften av klassen består av elever med utländsk

bakgrund. Klassen blir splittrad då dessa elever jämt och ständigt går till sina hemspråkstimmar !

Är detta ett argument, invänder jag till min kamrat. Värfor är dessa invandrare sedan samlade i vissa stadsdelar ? Är det inte därför, att stadsdelen i fråga är resurssvag ? Att det finns få arbetsplatser där, och de flesta hus är höga flervåningshus. Eller att inga andra vill bo där, då stadsdelen har fått ett rykte av att vara ett oroligt område med ständiga bråk och omflyttningar. Varfor har man godkänt sådan här koncentration av invandrare och resurssvaga i en viss stadsdel ? Ska man inte försöka bota orsaker, och inte straffa barnen ?

Jag reser mig under pausen, och går till den latin-amerikanska föreningens ordförande. Vi hade träffats förut, och pratat om behovet av samarbete. Vi, olika invandrargrupper, borde samordna våra strävan i främjandet av våra livsvillkor i Sverige. Även han är arg på förslaget. Vi ska ta upp förslaget till diskussion, då det blir tur för utbildningsfrågor.

Då detta sker, går han till talarstolen och håller ett kort tal. Han konstaterar, hur viktigt det är för invandrabarnen att lära sig sitt hemspråk för att kunna sedan med tryggare identitet assimilera sig i Sverige, samt hur viktigt det är för samhället att dessa olika språkkunskaper och kulturella traditioner hålls levande. Han påminner om arbetslösheten, som är mångdubbelt större bland invandrare och speciellt invandrarungdomar. Vill arbetarklassens regering medvetet förvärra situationen för invandrare ? Han frågar, varför regeringen har minskat antalet timmar i invandrarundervisningen. Detta är ett svek och tillbakagång till den borgerliga regeringens invandrapolitik ! Han kräver infogandet av ett tillägg i det kommunalpolitiska programmet om höjandet av kvalitén i hemspråksundervisningen och att man ska inte minska dessa timmar i skolan.

Då det blir min tur, kräver jag i mitt anförande ett annat tillägg. Att man bör ordna hemundervisning under schemabundna skoltimmar ! Våra

invandrarbarn håller ju på att prata enbart svenska, och om man nu kräver att de ska stanna kvar efter undervisningen, kommer de att mista även den kvarstående motivationen att lära sig hemspråket !

Det berörda kommunalrådet reser sig, och ger sitt svar på frågan. Hon tycker det vara oklokt att binda undervisning enbart till schemabundna timmar. Situationen är olik i olika delar av kommunen. Skolstyrelsen tänker dessutom lämna ganska fria händer åt rektorer och lärare i olika rektorsområden i ordnandet av dessa timmar för barnens bästa. Tillägget skulle bara hindra anpassningen av hemspråksundervisningen till annat skolarbete.

Ordföranden ställer hemspråksfrågan till röstning. Först, ska vi acceptera förslaget om höjandet av kvalitén i hemspråksundervisningen, och, för det andra, om hemspråksundervisningen ska ske på det sätt som skolstyrelsen har föreslagit, eller på det sätt som Finska S- föreningens ordförande har föreslagit: under schemabundna timmar ?

Arbetarkommunen röstar för höjandet av kvalitén i hemspråksundervisningen, samt för skolstyrelsens förslag.

Efter röstande kommer en man, klädd i en mörk kostym, fram till mig och säger:

- Du, jag känner faktiskt till dessa barns situation.

Det är bättre att man gör, såsom skolstyrelsen har föreslagit.

- Pyh. Fattar man inte, att barnen kommer ogilla det här. Inget barn vill stanna kvar efter undervisningen och bli skilt från sina kamrater. Det är ju bara frågan om en administrativ åtgärd, som är bäst för kommunen, inte för invandrarna och deras barn, snäser jag tillbaka. Och varifrån har du själv kommit, frågar jag vidare.

- Jag har kommit hit från Danmark- som ett litet barn, svarar mannen som högljutt hade röstat för skolstyrelsens förslag.

- Från Danmark ! Då har du ju en helt annan status bland invandrare än de flesta ! Och dessutom hör du ju till samma språkfamilj, fortsätter jag. Det är

mycket svårare för andra invandrare, som har kommit hit från Finland eller Afrika, Asien och Syd-Amerika. Det kan bli så, att vi invandrare får förena oss och kanske tom bilda ett eget parti, om det fortsätter så här inom socialdemokratin !

- Då kommer vi att stänga gränserna, säger den mörklädde, säkert själv en av skolförvaltningens tjänstemän.

- Det går inte i Norden i alla fall, ger jag tillbaka. Och

- det vore oklokt - det finns ju sådant som licensavtal !

- Jag förstår inte, säger mannen häpet.

- Tänk själv, säger jag ilsket.

Förstår inte mannen, att om det fortsätter så här, kommer man undan för undan att pruta bort i allt det, som man kämpat fram till i främjandet av invandrarnas situation i Sverige ? Då det blir ont om pengar, börjar man spara på de minsta gruppernas bekostnad. På arbetslösas, invandrarnas, andra olika minoritetsgruppernas bekostnad. Det gäller att börja kämpa nu, innan det är för sent och även

Sverige har fått sin "tyska politik" angående invandrarna: "borta bra, men hemma bäst . Flytt hem, där du har dina rötter. Datorer och industrirobotar tar över." Hade jag inte märkt, då jag arbetade som kontaktman vid Arbetsmarknadsutbildnings Centret, hur invandrarelever hade fått en kursbok om en turkisk familj som valde att flytta tillbaka hem. Redan i början av invandringen eller flyktingskap ville man så ett frö: "vore det ändå inte bättre att flytta hem i alla fall."